

MINDEN ÚT II. - A MÚLT ÁRNYAI

A testnevelő tanár

(a 24.-25. fejezet között kimaradt jelent)

A köd úgy kúszott be az Ignis Gimnázium udvarára, mintha valaki tejfehér leplet borított volna a város fölé. A nedves levegő megült a fák kopasz ágain, és beette magát a falak repedéseibe, míg az iskola ablakain át alig derengett valami fény. Bent már javában tartott a hagyományos Szent Johanna-kihívás: az iskola legsötétebb éjszakája, ahol a végzősök és a gólyák összemérték a bátorságukat.

A folyosókon suttogás, nevetés és tompa léptek keveredtek, mintha az épület maga is visszatartotta volna a lélegzetét.

– Nem hiszem el, hogy Werner nem jöhetett el – morogta Kitti.

– Anyám nem engedte. – mondta Luca, miközben a fekete csipketopját igazgatta. – Ádival van a Sárga zebrában iszogatnak.

– Hívd ide – vetette oda Kitti, a vörös hajú ördögjelmezes lány, és gúnyos mosollyal Luca telefonjáért nyúlt egyetlen mozdulattal készített egy képet Lucáról, ahogy a folyosó sötétjében áll, vállán végig csúszik a holdfény, s a csipke rajzolata szinte a bőrébe olvad.

– Küldtem neki meghívót – mondta, mielőtt Luca tiltakozhatott volna.

Pár másodperccel később a lány telefonja felvillant. A képernyőn csak ennyi állt: „Gyere le a tesi tanáriba.”

– Fúj... – nyögte Kitti, de a hangjában több volt a kíváncsiság, mint az elutasítás.

– Ott van ágy. – Jegyezte meg Luca megigazítva a ruháját.

– Fúj – ismételte a vörös aztán oldalra billentette a fejét. – De mire vársz még?

Luca kettesével szedte a lépcsőfokokat, a tornateremhez vezető folyosón már csak az eső kopogása hallatszott a távolból.

A tanári ajtaja félig nyitva állt, belül teljes sötétség. Ahogy belépett, mögötte hirtelen becsapódott az ajtó. Az ablaktalan helyiségben a csend hirtelen sűrű lett, és csak egyetlen mozdulat árulta el, hogy nincs egyedül.

A sötétből egy villanó szempár bukkant elő.

A férfi előrelépett, erős karja a derekára fonódott, és mielőtt Luca felfoghatta volna, mi történik, a hátával a falnak ütközött. Dániel ujjai a feje fölé simultak, tenyerével tompítva az ütődést, és a következő pillanatban az ajkai már ott voltak az övéin. A csók kemény és sürgető volt, benne izgalom és félelem, mintha mindketten tudnák, hogy ez a pillanat veszélyesebb, mint bármelyik játék odakint.

– Részeg vagy... – suttogta Luca, de a hangjában nem volt dorgálás, csak reszkető figyelmeztetés.

– Lehet – felelte Dániel rekedten, keze a lány csípőjéről a nadrágjába csúszott. – Tudja bárki, hogy itt vagy?

– Nem – zihálta Luca, és önkéntelenül mozdult a férfi ujjai mozgására, mintha minden tiltás ellenére pont erre a veszélyre vágyna.

– Rohadtul nem vigyázol magadra – Dániel hangja most mélyebbre süllyedt, mint az éjszaka maga. – Egy gyilkos vadászik rád, és te mégis megszöksz, éjjel, egyedül, ezért? –

kérdezte, miközben a nyakába harapott, és ajkai nyomán forrón égett a bőr és kezei a kielégülés felé sodorták a lány remegő testét. Luca megpróbálta kiszabadítani a kezeit, de a férfi még mindig a falhoz szorította őket. A mozdulataiban egyszerre volt indulat és gyengédség, vágy és félelem.

– Itt vagyok – suttogta Dániel a füléhez hajolva. – Ezt akartad. Mit akarsz most?

Luca ajkai megremegtek, a szeme csillogott a sötétben, a mellkasa vadul emelkedett mikor Dániel keze megállt.

– Hé... abba ne hagyd... – könyörgött, miközben a teste a férfi érintése után kutatót.

– Dani... kérlek... – a hangja már nem volt több suttogásnál, inkább egy vallomás, egy végzetes engedés és újra megcsókolta követelőzőn mozdulva. Aztán lassan elengedte a kezeit. Luca szinte azonnal a mellkasához simult, az ujjai a férfi ingének gombjait keresték, de Dániel most nem mozdult. Csak nézte őt, ahogy a sötétségben a lány arca kirajzolódott. Gyönyörű volt, törékeny és makacsul élő, Dániel tudta, hogy ha még egy lépést tesz, többé nem lesz visszaút.

A férfi mélyet sóhajtott, majd homlokát Luca homlokához érintette.

– Mit akarsz tőlem?

– Mindent! – lökte az ágyra férfit és az ölébe ült.

– A hatalom azé, aki nem fél megszerezni... – suttogta Dániel, miközben ajkai alig érték Luca füléhez. A lány teste forrón remegett a férfi karjai között, mintha minden szava lángot vetett volna a bőrére.

– A hatalom azé, aki nem fél megszerezni... – ismételte Dániel de most sokkal messzebről, mintha egy távoli szobából jönne a hangja. – Jó reggelt! – hallatszott messziről, majd egy tompa puffanás.

Luca összerezsent, és a következő pillanatban a szemeit elárasztotta a hirtelen éles fény. Pislogott, de minden elmosódott volt, a sötét folyosó, a villanó szempár, Dániel hangja – mind köddé foszlott. Csak az asztalra csapódó könyvek zaja térítette vissza a valóságba.

Werner Dániel ott állt előtte, komoran, az asztalra hajította a tankönyveket, amiket az imént még a kezében tartott.

– Hosszú éjszaka volt, Szekeres? – kérdezte halkan szigorú tanári hangján.

Luca lassan felemelte a fejét, kócosan, zavartan, mintha még mindig nem lenne biztos benne, álmodik-e. – Talán éjjel aludni kellene... – tette hozzá a férfi, miközben félrebillentett fejjel figyelte a lányt.

– Mi? – kérdezte Luca, a hangja rekedt volt, a torka kiszáradt.

– Untatlak, Szekeres? – Dániel szeme megvillant, és abban a pillanatban Luca tudta, csak álmodott.

– Nem... – felelte csendesen, és a férfi tekintetét kereste. Dániel zöld szemei egy pillanatra találkoztak az övével, és megint ott volt benne az a megmagyarázhatatlan csillogás – de ez most nem a vágyé volt. Inkább aggodalomé.

A férfi lassan a lány homlokára tette a tenyerét. A mozdulat egyszerre volt tanári és személyes, gondoskodó és veszélyesen gyengéd.

– Lázas vagy – mondta halkan, miközben ujjjaival óvatosan végigsimított a lány arcán. – Tedd csak vissza a fejed az asztalra.

Hangja ezután visszatért a történelemóra feszes tónusához, de a gesztus, ahogy a kezét levette róla, túl sokat árult el.

Az óra végére Luca újra elaludt. Az osztály zibongása sem tudta felébreszteni, az ablakon beszűrődő fény fátyolosan csillogott az arcán.

– Dia, csukd be az ajtót, ha kimentek, és szólj Szekeres tanárnőnek, hogy jöjjön fel – mondta Dániel halkan, miközben a lányt figyelte.

– Rendben, tanár úr. – Az ajtó puhán becsukódott, és a csend újra körülölelte őket.

Dániel lehajolt, a pad mellé guggolt, és óvatosan megérintette Luca karját.

– Lu, kicsim... ébresztő – suttogta.

Luca lassan felemelte a fejét, a tekintete még ködös volt, mint aki nem tudja, melyik világban ébredt.

– Bocsánat, én... csak egy pillanatra... – hebegte.

– Elaludtál – mondta Dániel, és a hangjában most már semmi dorgálás nem volt. Inkább valami csendes, aggódó melegség. Ujjai finoman végigsimítottak a lány haján, miközben egy halvány mosoly suhant át az arcán. – Elkaptad Kittitől. – Sóhajtott. – Szóltam Eszternek, hogy jöjjön fel.

– Nem – szólalt meg Luca, orrhangon, álmosan tiltakozva. – Ma van a Szent Johanna-kihívás... nem mehetek haza.

Dániel tekintete elmélyült.

– Luca, ha lázas vagy, nem maradhatsz – mondta határozottan, de a hangja most is suttogássá puhult, mintha saját magát is meg akarná győzni. – Ez csak egy játék.

– Az álomom is az volt – motyogta Luca félálomban, és hangja elhalt a csendben, mint valami eltévedt vallomás.

Dániel nem szólt, csak lehajolt, és finoman, szinte bocsánatkérően a lány hajába csókolt. Egy pillanatig úgy maradt, mintha abban az érintésben keresné a választ minden tiltott érzésére.

Aztán kopogás nélkül feltárult az ajtó.

Eszter lépett be, és a pillantása egyetlen másodperc alatt felmérte a jelenetet. A szeme sötéten villant, a tekintete Dánielre tapadt, mielőtt Lucához hajolt volna. Ujjai a lány homlokához értek; a bőre forró volt, a láza nyilvánvaló. Eszter arca megfeszült.

– Mi a baj? – kérdezte Dániel, kissé hátrébb lépve, mintha hirtelen túl közel érezné magát mindenhez, ami tiltott.

– Van még egy órám, helyettesítek, utána meg az önkormányzatra kell mennem – morogta Eszter, miközben láthatóan próbálta átgondolni, mit tegyen.

– Nekem már csak egy órám van – felelte Dániel. – Utána hazaviszem.

Eszter szeme villant, a száján alig észrevehetően megfeszült az izom.

– Ne nézz már így rám – tette hozzá fojtottan a férfi. – Inkább legyen velem, mint egyedül.

– Ismerem ezt a „veled”-et, Werner – vágta rá Eszter keményen.

– Miről beszélsz, Eszter? Beteg! – A hangja remegett, nem a haragtól, hanem attól, hogy pontosan értette, mire céloz.

– Itt vagyok ám – szólalt meg Luca gyenge, orrhangú tiltakozással, de senki sem figyelt rá igazán.

– Zoli botránya tényleg nem volt elég? – kérdezte Eszter, hangja most már élesebben csengett. – Lucát is le akarod húzni a Nádasdy-lány szintjére?

– Én nem vagyok házasság – Dániel szeme villant, Eszteré sötétebb lett.

– Túl lősz a célon, Dani... – csóválta Eszter a fejét, de a hangjában több volt az aggodalom, mint az ítélet.

– Megint itt vagyunk, Eszter? – Luca lassan felemelkedett, Dániel azonnal a karjához nyúlt, nehogy elveszítse az egyensúlyát.

– Hányingerem van... kimegyek a mosdóba, jó? – motyogta, és elindult, mielőtt bárki megállíthatta volna. – Légyszi, ne öljétek meg egymást.

Ahogy az ajtó becsukódott mögötte, a terem levegője megfagyott.

– Azt mondtad, jó tanár vagyok – kezdte Dániel, csendes, de feszült hangon. – Láttál felnőtt, tudod, milyen ember vagyok.

– Azt hittem, tudom – felelte Eszter ridegen. – De átlépted a vörös vonalat, amikor kikezdtél egy diáakkal.

Dániel mély levegőt vett, ujjai a hajába túrt, és hátralepett, mintha az egész világ súlyát a vállán érezné.

– Nem, Eszter. Nem kezdtem ki senkivel – mondta halkan, de minden szava égetett. – Beleszerettem valakibe Rómában. Egy helyes, okos, jó humorú fiatal nőbe. És amikor megtudtam... amikor rájöttem, ki ő... akkor mindent befejeztem.

– Befejezted? – Eszter hangja gúnyosan csengett, de a szemében már fájdalom bujkált. – Nálad ez mit jelent? Hogy különórák után fekszel csak le vele? Te vagy a tanár, Dániel! Visszaéltél a helyzeteddel! Most meg ellenünk hangolod őt...

– Soha nem éltem vissza semmivel! – csattant fel Dániel, a hangja betöltötte a termet. – Szeretem Lucát, és nem vagyok hajlandó engedni, sem neked, sem Gyurinak, sem az apámnak, de még Jakab Leventének sem.

A levegő mintha megállt volna. Az ablakon túl a köd lassan beszivárgott, hideg párát hozva a padok közé, mintha maga is tanúja akarna lenni annak, amit senki sem mondhatott volna ki nyíltan.

– Szereted? – kérdezte végül Eszter, és a hangja most először tört meg. – De Gábielről nem beszélsz neki. Helenáról sem tudhat. Tudod jól, hogy ezzel mit kockáztatasz.

Dániel elfordította a tekintetét. A hangja, amikor megszólalt, alig volt több suttogásnál.

– Ez csak rám és rá tartozik. – Egy pillanatnyi csönd után hozzátette: – Most lejön velem a tesi tanáriba. Lefekszik, pihen, és óra után hazaviszem magamhoz.

– Hozzád? – Eszter tekintete pengeéles lett.

– Ha végeztél, gyere nyugodtan érte – mondta Dániel, miközben elindult az ajtó felé. – Én meg visszajövök, hogy felügyeljem a kihívást.

A folyosó végén a neonfény fáradtan pislákkolt, a napvégére már maga az iskola is elcsigázottá vált. Luca mozdulatai tompák voltak, a bőre sápadt, a homloka forró. Dániel óvatosan vezette a lányt, kezével a vállát támasztva, mintha attól tartana, hogy bármelyik pillanatban összeroskad. A testnevelés tanári ajtaja halkán nyílt, bent a hűvös levegő megcsapta őket.

– Feküdj le! – mondta halkan, a lehető legprofesszionálisabb hangján.

Luca fáradt mosolyt villantott.

– Veled? – kérdezte rekedten, a szavak mögött halvány, lázas flört bujkált.

Dániel orrán engedte ki a levegőt, a tekintetében ott volt a visszafogott, mégis beszédes válasz.

– Lu... – sóhajtott, és mielőtt újabb szó születhetett volna, lehajolt, és puhán csókot lehelt a homlokára. A lány szeme egy pillanatra lehunyódott.

– Igen, még mindig lázas vagyok – mormolta, érezve, hogy a férfi ajkai a kelleténél egy pillanattal tovább időztek a bőrén.

Dániel nem válaszolt, csak elmosolyodott, majd a polchoz lépett. Leemelte a saját bögréjét, és a gyógyszeres dobozból elővett egy forró italport. A vízforraló kattant, halk zúgása betöltötte a csendet.

– Mit csinálsz? – kérdezte Luca, a hangja egyszerre volt gyermeki és meglepett.

– Vízet forralok – felelte Dániel, szemöldökét felvonva, mintha nem is értené a kérdést.

A forraló halk zúgása megtörte a tanári szoba csendjét. Luca a falnak dőlt, a szemei félig lehunyva pihentek, mintha az egész testét elnyomta volna a láz.

– Miért gondoskodsz rólam? – suttogta, és a hangjában nem volt szemrehányás, csak valami halk, zavarba ejtő kíváncsiság.

Dániel egy pillanatra mozdulatlanra dermedt. A tekintete elkomolyodott, s miközben a gőz lassan fehér fátyolként emelkedett a vízforralóból, csak annyit mondott:

– Lehetne, hogy kerüljük a csapdákat? – pillantott az ajtóra, ahol bármikor megjelenhetett volna bárki. – Próbálj aludni.

A bögréből felszálló illat betöltötte a szobát. Luca átvette, ujjai egy pillanatra a férfi kezéhez értek, és egy gyenge, mégis hálás mosoly futott át az arcán.

– Este itt akarok lenni – mondta makacsul, de a hangja már alig volt több suttogásnál.

– Dehogyan leszel. Óra után hazaviszlek, és ágyba duglak – felelte Dániel ártalanul.

– Hmmm – morgott egyet a lány. Dániel halkán felsóhajtott, ujjai önkéntelenül végigsiklottak Luca haján, majd megálltak az arcán. Egyetlen rövid pillanatra megfedkezett arról, hol vannak, kik ők. A mozdulat ösztönös volt, meleg, és mégis törékeny, lehajolt és puhán megcsókolta.

– Elkapod... – húzta el az arcát Luca, félmosollyal, félig játékból, félig komolyan.

– Nem zavar – felelte Dániel, miközben kiegyenesedett. – Idd meg, mielőtt kihűl.

– Rendben, tanár úr – mormolta Luca, és a bögréhez emelte az ajkát. Az első korty forró volt, ajkába mart, mire Dániel ösztönösen elnevette magát.

– Vigyázz arra a szép szádra – mondta halkán, de az utolsó szó már inkább csak gondolatként maradt a levegőben.

Luca ujjai a bögre köré fonódtak, a forró gőz párát vont az arcára.

– Neked nem órát kellene tartanod? – kérdezte halkán, félig gunyorosan, félig csak hogy elüsse a csendet.

Dániel bólintott, és egy fáradt mosollyal a derekához nyúlt. Ahogy az övcsat halk kattanással oldódott, Luca szíve kihagyott egy ütemet. A mozdulat mindennapi volt, mégis túlságosan intimnek tűnt ebben a szűk, félhomályos térben.

A lány torkából akaratlanul egy halk hang szakadt fel, nem szó, inkább egy zavart, reflexszerű sóhaj. Dániel felnevetett, olyan természetesen, mintha észre sem vette volna, mit váltott ki belőle.

– Ne dramatizáld, csak átöltözöm – mondta játékos hanglejtéssel, miközben lehúzta a nadrágot, és a székre hajtotta.

A lány figyelme akaratlanul is követte minden mozdulatát. Amikor Dániel kigombolta az inget, a mozdulat lassú volt és kimért; a fény végigsiklott a férfi mellkasán, ahol a nap barnította bőrön apró izzadságcseppek csillantak meg. Luca torka kiszáradt. Reflexből emelte ajkához a bögrét, és szinte kapkodva kortyolt bele a forró italba. Az első falat gőz azonnal megégette a szájpadrólását, de inkább elviselte, csak hogy ne kelljen megszólalnia.

Pislogott néhányat, próbálva uralni a pillanatot, de a láz és a látvány összefolyt benne.

– Oké... sokkal jobban vagyok – mondta Luca, de a hangja inkább zavart volt, mint megkönnyebbült. Szeme akaratlanul is elidőzött Dániel testén, ahogy a férfi mozdulatai lassan, szinte kimérten követték egymást.

Dániel belebújt a szürke melegítőnadrágba, majd lehajolt, hogy bekösse a cipőjét. A mozdulat közben még mindig nem viselt pólót, a mellkasán megfeszült az izom, és a fény megcsillant a bőrén. Luca elkapta a tekintetét, de tudta, hogy már késő, Dániel észrevette.

A férfi szemében ott bujkált valami játékos, mégis veszélyesen ismerős fény.

– Megittad már? – kérdezte, azzal az enyhén csábító félmosollyal, amittől a láz forrósága valami egészen más hővé alakult Luca testében.

A lány némán bólintott, majd felé nyújtotta a bögrét. Dániel átvette, és gondosan az asztalra tette, mintha minden mozdulatnak súlya lenne.

– Most próbáld meg egy kicsit aludni – mondta halkán, és a hangja megint az a mély, megnyugtató tónus volt, amittől Luca biztonságban érezte magát, de mégsem tudott megnyugodni.

– Ha jobban leszek... este visszajöhetek veled? – kérdezte a lány, és a tekintete egyszerre volt könyörgő és kihívó.

Dániel elmosolyodott, majd belebújt a szűk fekete pólóba. A ruha lassan simult a testére, és mire felegyenesedett, a mozdulatban már ott volt a tanári fegyelem és a férfi könnyed lazasága is.

– Most tényleg pihenned kell – mondta, miközben a kezével finoman a párnához irányította Luca fejét. A mozdulat gyöngéd volt, de az érintésben ott rejtőzött valami megmagyarázhatatlan közelség.

Dániel lehajolt, és a lány homlokára csókolt. Luca szeme lehunyódott, a csók érintése alatt egyszerre remegett meg a testében minden bizonytalanság és vágyakozás.

– Szeretem, ha te vagy felül... – suttogta erőtlenül, félig álomban, félig ébren.

Dániel egy pillanatra megállt, a levegő is elakadt körülöttük. Aztán csak halkán, szinte nevetve válaszolt:

– Aludj.

A szavai puha fedélként borultak a pillanatra, mint egy takaró, amely elrejtí mindazt, amit nem szabad kimondani.

Dániel kilépett a tanáriból. A folyosón még visszhangzott a becsukódó ajtó hangja, amikor szembe találta magát Horváth Kingával.

A nő negyvenes lehetett, de korát senki nem firtatta igazán soha. Sötétzöld melegítőnadrágot és hozzá illő felsőt viselt, haját szoros kontyba fogta, amiből néhány rakoncátlan tincs kiszabadult. Arcán az a fajta mosoly ült, amitől az ember ösztönösen hátrálna egy lépést, túl közvetlen, túl hosszú ideig tart.

– Dániel, édesem, pont téged kereslek – csilingelt a hangja, kicsit rekedten, kicsit mesterkéltén. – Láttam, hogy ma végül te is itt leszel.

– Az első végzős osztályom, itt a helyem...

– Gondoltam segíthetnék, ha akarod...

– Köszönöm, Kinga, ez nagyon kedves tőled, de szerintem megleszek – válaszolta Dániel udvarias mosollyal, miközben hátrébb lépett, hogy megtartsa a távolságot.

– Jaj, ne légy már ilyen hivatalos – nevetett a nő, és egy kicsit előrébb hajolt, a melegítő cipzára megcsillant. – A diákok imádnak, nekem meg... nos, nekem is jól esik a társaság, tudod, a kollégiumi élet már nem ugyanaz, ha az ember egyedül van.

Dániel mentőötlet után kutatott a tekintetével, és szerencséjére megpillantotta Izát, aki a folyosó végén épp kilépett a tornateremből, a karján a jegyzetablájával.

– Bocsánat, Kinga, egy perc – mondta gyorsan, és már el is indult a fiatal tanárnő felé.

– Megmentettél. – fújta ki a levegőt, mikor mellé ért.

– Megint mi van? – kérdezte Iza, miközben átnézett a válla fölött, Kingára célozva. A hangja hideg volt, metsző és kissé élvezkedő.

– Csak a szokásos – sóhajtott Dániel fáradtan, és a hangjában benne volt az egész délelőtti terhe.

Iza elnevette magát, a nevetése rövid volt, éles, de őszinte.

– Komolyan, nem tudom, hogy bírod. Ő a legnagyobb pletykagép a tanáriban... de talán ha végre lefekszel vele, békén hagy. – Az utolsó szót halkán, de határozott éllel ejtette ki. Dániel az orrán szívtá be a levegőt, a szemöldöke alig észrevehetően rándult meg.

– Akkor már inkább veled – felelte, eljátszott undorral, mégis olyan hangon, ami félúton volt a vicc és a provokáció között.

– Hé! – nevetett fel Iza, és játékosan vállon boksztolta. – Ez szemét volt! Ezért kérek a nevedben egy randit tőle... – Akkor téged eladunk Pappnak.

– Erről jut szembe – komolyodott el a nő hangja.

– Mi a baj?

– Eszter...

– Csak a szokásos... – vont vállat Dániel fáradtan, a hangulat egy pillanat alatt komolyabbá vált.

– Eszter nagyon ki van akadva. Hívta Ádámot, hogy ha tud, vigye haza Lucát.

Dániel arca elkomorult. – Mondtál neki valamit?

– Semmit. Óra után beszélek vele még egyszer – sóhajtott Dániel, és a hajába túrt, mintha ezzel is próbálná rendezni a gondolatait.

– Nem tudom, jó ötlet-e – jegyezte meg Iza halkan.

– Édesem, ez az egész alaptól nem jó ötlet – felelte Dániel egy fáradt, de őszinte mosollyal. Mindketten elnevettek magukat, a feszültség egy pillanatra oldódott.

A tornaterem ajtajánál hirtelen zaj támadt, a gumitalpak csattogása és a kamaszos nevetés visszhangzott a folyosón. Három fiú közeledett – Ábel, Ákos és Bocskai Andris –, egymást lökdösve, még félig a melegítőjük cipzárával bajlódva.

– Jó napot, tanárnő! – harsant fel egyszerre, túl hangosan, túl buzgón.

Dániel féloldalasan mosolygott, ahogy elhaladtak mellette, de a tekintete megakadt Andris arcán. A fiúé pedig Izán. A tizennyolc évesek minden zavarával és lelkesedésével Andris szemmel láthatóan elfelejtett pislogni, miközben a fiatal tanárnőt nézte, aki éppen kifelé indult a folyosón.

Iza könnyed léptekkel haladt, a jegyzettábla a karjára csúsztatva, s ahogy elment mellettük, a járása természetes eleganciát sugárzott.

– Sziasztok, fiúk! – köszönt vissza mosolyogva, és Dániel felé fordulva, kacsintásnyi iróniával tette hozzá: – Később megbeszéljük, Werner tanár úr!

Andris tekintete addigra már a padlón, majd újra a nőn időzött. Dániel összeszorította az ajkát, és megcsóválta a fejét.

– Bocskai! – szólt rá, mikor a fiú még mindig tátott szájjal állt. Odalépett hozzá, megfordította a vállánál fogva, és játékosan megpaskolta a mellkasát. – Ne ennyire feltűnően, jó? Próbáld, sokkal elegánsabban.

A fiúk elfojtott nevetésben törtek ki, mire Dániel összecsapta a tenyerét, a hangja pedig élesen pattant a folyosón:

– Öt körrel kezhetnek, uraim!

– De tanár úr...! – próbálkozott Andris, de már késő volt.

– És egy plusz kör, Bocskainak! – tette hozzá Dániel félmosollyal. – Az értékes nők után futni kell.

A fiúk hangos morgás közepette indultak meg a futópálya felé. Dániel utánuk nézett, majd ő is elindult, laza, ruganyos léptekkel követve őket. A kinti levegő hűvös volt, de valahogy frissítően tiszta pont olyan, amilyenre nagy szüksége volt a férfinak.

Az óra véget ért. A sípszó még a levegőben rezgett, miközben a fiúk a pálya szélén lihegve hajoltak előre, Dániel pedig a stopperóra gombját lenyomva elrakta a zsebébe. A nap alacsonyan járt, a felhők mögül áttörő fény sápadtan világította meg a nedves salakpályát.

A férfi testnevelés tanáriba indult. Ahogy benyitott, a szoba csendje hirtelen körbefonta. Luca a heverőn feküdt, mozdulatlanul, mélyen aludt, az arcán a láz halvány pírja még ott derengett. A takaró a válláig húzódott, a szempillái remegtek.

Dániel megállt mellette. Egy pillanatig csak nézte. A légzése egyenletes volt, a hajtincsei homlokába hullottak. A férfi ösztönösen meg akarta igazítani, de visszafogta a mozdulatot. Inkább lehajtotta a fejét, és halkan sóhajtott. Csendben megfordult, és kiment a teremből. Kettesével szedte a lépcsőket, a cipőtalpa visszhangzott a kőlapokon. A történelem szertárban a délutáni fény tompán derengett a poros üveges szekrényeken. Összeszedte a táskáját, a kilencedikesek dolgozatait, néhány kóbor jegyzetet, majd bezárta maga mögött az ajtót.

A testneveléstanári felé tartva megpillantotta Esztert a folyosón. Az asszony gyors léptekkel haladt, karján mappa, a tekintete kemény. Dániel ösztönösen másik irányba fordult volna, de Eszter már észrevette.

– Werner! – szólt utána, s a hangja egyszerre volt fáradt és éles.

Dániel megtorpant.

– Eszter...

– Hol van? – kérdezte feszülten.

– Alszik. Csak feljöttem a dolgozatokért. Nem keltem fel, ha nem muszáj – válaszolta Dániel nyugodtnak tűnő hangon, de a torkában már ott feszült a védekezés.

Eszter összehúzta a szemét.

– Ha nem ő lenne, már rég hazaküldted volna.

Dániel szeme megvillant.

– De ő az – mondta élesen, minden kimondatlan érzést belesűrítve abba a két szóba.

Eszter körülnézett, majd a karjánál fogva a lépcsőfordulóba húzta. A levegő hirtelen szűkössé vált köztük.

– Ennek nem lesz jó vége! – suttogta hevesen. – Ha kiderül...

– Akkor megoldjuk – vágta rá Dániel. – Dolgozhatok máshol, de őt szeretem.

A nő hátralépett, arcán a döbbenet és a düh egyetlen pillanat alatt keveredett össze.

– Semmi sem szent neked? – kérdezte halkan, szinte könyörögve.

Dániel szeme elsötétült, tekintete keményre váltott.

– A vörös vonal, Dani, emlékszel? – folytatta Eszter megtörten, a hangja remegett. – Régen tudtad, mit jelent a becsület, miért nem tudod békén hagyni?

– Nem érted, hogy nem is akarom? – vágott vissza Dániel, a hangja fojtott volt, mintha a mellkasába zárta volna a dühöt. – Láttad, mit tett vele, amikor távol maradtunk egymástól. Többet nem teszem meg vele.

Eszter arca megfeszült. – Bajba sodrod őt és magadat is! – szinte suttogta, de minden szava pengeélesen hasított a levegőbe.

– Lehet – felelte Dániel, és a szavai már nem a védekezés, hanem a meggyőződés hangján szóltak. – De a boldogsága fontosabb, mint a szabályaitok.

Egy pillanatig csak álltak egymással szemben, a lépcsőforduló félhomályában. A távoli folyosóról diákok nevetése szűrődött be, odakint madarak rikoltottak a késő délutáni fényben, de ők ketten mozdulatlanul, némán feszültek egymásnak.

Nem vették észre, hogy a forduló felett, a korlát árnyékában valaki állt.

Valaki, aki mindent hallott, a szavakat, a vallomást, a tiltott hangokat, és nem is tudta, mit kezd majd velük. Csak annyit érzett: ez a titok túl nehéz lesz ahhoz, hogy magában tartsa.

A lakásban csend volt, csak a radiátor halk zümmögése és az utcáról beszűrődő eső nesze töltötte meg a teret.

Dániel kinyitotta előtte a hálósoba ajtót.

– Lefekvés – mondta szelíden, és féloldalról elmosolyodott.

– De most már tényleg jobban vagyok – tiltakozott Luca halkan, de a hangjában még mindig ott bujkált a rekedtes fáradtság.

Dániel nem szólt, csak leguggolt elé, és kikötötte a lány magasszárú, sárga tornacipőjét. Az anyag halk surrogással engedett, és ahogy megérintette Luca bokáját, az érintésben ott volt valami szándékos gyöngédség, valami, ami több volt pusztá segítségnél.

Ujjai végigsiklottak a lábszáron, majd egyre feljebb a combjáig, a mozdulat lassú és óvatos volt, mégis megállíthatatlan. Luca halkan felsóhajtott, de a következő pillanatban köhögésbe fulladt a hang. Dániel felnézett rá, a szeme tele aggodalommal, és mégis, valahol a mélyén mosoly bujkált.

A másik cipő is lekerült.

– Biztos, hogy aludnom kell? – kérdezte Luca, most már félig nevetve, félig csábítón, mintha tudná, hogy a válasz nem igazán számít.

– Biztos – felelte Dániel, majd egy hirtelen mozdulattal a karjába kapta. Luca meglepetten felsikkantott, ő pedig játékosan a fenekére paskolt, miközben átvitte a hálósobába.

A hálósobába vitte, és óvatosan végigfektette az ágyon. Az ágytakaró megzizzent alatta, a fény végigsiklott a lány arcán. Dániel fölé hajolt, tekintete komolyabbá vált, mégis gyengéd maradt.

Egyetlen mozdulattal lassan kigombolta a farmerjét, majd lehúzta róla. Nem volt benne sietség, inkább óvatos, törődő.

– Ülj fel! – adta ki az utasítást Dániel, halk, mégis határozott hangon.

Luca engedelmesen mozdult, kissé bódultan a fáradtságtól. Dániel mögé lépett, keze a póló anyaga alá siklott, és gyors, gyakorlott mozdulattal kikapcsolta a melltartót. A mozdulat természetes volt, csendes, nem több egy gondoskodó gesztusnál, mintha csak egy zavaró réteget akarna levenni róla, hogy kényelmesen pihenessen.

Luca nem szólt, csak mélyet lélegzett, ahogy a feszültség leoldódott róla. Dániel óvatosan visszasimította a pólót, majd megérintette a vállát, jelezve, hogy lefekhet.

– És most alvás – mondta lágyan, majd odalépett az ablakhoz, és behúzta a függönyt. A szobát félhomály borította, a kinti fény elhalt, csak a kislámpa sárgás derengése maradt.

– Leves lesz vacsira. – tette hozzá, miközben visszapillantott a lányra.

– Te most mit csinálsz? – kérdezte Luca álmosan, a takaró alól, a hangja félig tréfás, félig gyermeki volt.

– Kijavítom a 9.A gyalázatosan rossz Odüsszeusz–Iliász összehasonlító dolgozatát – felelte fáradt mosollyal.

Luca halkan felnevetett, és elnyúlt az ágyon.

– Azok is csak állandóan kanos görögök voltak... – motyogta félálomban.

Dániel csak megrázta a fejét, elmosolyodott, és kilépett a szobából. A függöny mozdulatlan maradt mögötte, de a levegőben még sokáig ott lebegett a csendes bizalom és az a finom melegség, ami kettejük közt született.

A késő őszi szürkület már teljesen rátelepedett az udvarra, a lámpák fénye kúpokban tört meg a nedves aszfalton. Az iskola kapuja előtt a diákok zsibongása elnyomta a város zaját: zseblámpák villantak, nevetések, kiáltások és ideges suttogások keveredtek a levegőben.

Dániel a kapu mellett állt, a karját összefonta, tekintete végigfutott a csapatokon.

– A szabályok világosak? – kérdezte, és a hangja egyszerre volt komoly és kissé játékos. – A gólyák nyernek, ha minden végzőst elkapnak, a végzősök pedig, ha megszerzik a könyvet.

– Fordítva, Dani – jegyezte meg Iza, a jegyzettábláját szorongatva.

– Igen, igen, fordítva – legyintett Dániel, majd a papírok közé nézett. – Kincses tanárnő, Horváth tanárnő, Lantos tanárnő és jómagam felügyeljük a kihívást.

– Ha kilencig egyik csapat sem nyer – szólalt meg Lantos Orsolya –, akkor az győz, ahol még többen „élnék”.

– A végzősök csapatából ketten hiányoznak – jegyezte meg Kinga, miközben a füzetébe írt.

– Csak egy – szuszogta Luca, miközben előrelépett a sorból, a pulóverébe kapaszkodva.

– Komolyan, Szekeres?! – Dániel arca elkomorult, és máris ott termett mellette. Megfogta a karját, és félrehúzta a tömegből. – Betegen nem játszatsz!

– Sokkal jobban vagyok! – jelentette ki Luca, de a hangja még mindig rekedten csengett.

– Francokat vagy – morogta Dániel. – Itt akarsz rohangálni, miközben még lázas vagy?

– Nem vagyok lázas! – felelt Luca, de az arcán ott égett a láz pírja.

Izabella, aki eddig a másik oldalon állt, csendben figyelte a jelenetet. A szemöldöke alig láthatóan rándult, ahogy Dániel keze Luca karján maradt. Kinga oldalra hajolt, és Lantos Orsolyával összepillantott.

– Ugyanazt csinálja, mint Zoli – morogta Kinga. – Eszter ezért volt kiakadva, hallottam ma a lépcsőházban.

– És mit akarsz csinálni? – kérdezte Lantos száraz hangon, miközben a zsebébe csúsztatta a kezét.

Kinga vállat vont, de a tekintete Luca és Dániel között járt.

– Tuti egymásba gabalyodnak a sötétben – mondta, és a hangjában félig gúny, félig kaján elégedettség csengett.

A távolban megszólalt a jelzőkürt. Az udvaron egyszerre csattantak a lámpák, az iskola épülete sötétbe borult, és a Kihívás elkezdődött.

– Engedjen el, tanár úr! – csattant fel Luca, és egy hirtelen mozdulattal kirántotta a karját Dániel kezéből.

A férfi ujjai a levegőben maradtak, mintha még mindig kapaszkodnának valamibe, amit már nem lehet visszatartani.

– Ákos! – kiáltotta a lány, és a barátai után futott, eltűnve a sötét udvaron, ahol már csak a zseblámpák fénye cikázott. A cipője nedvesen csattant a betonon, a hangja hamar beleveszett a nevetések és kiáltások kavargásába.

Dániel egy pillanatig némán állt, majd mélyet sóhajtott.

– Megőrjít ez a lány – morogta félhangosan, aztán megindult Izabella felé, aki a kapu mellett figyelte a jelenetet – mi a gond? – kérdezte a nő, karját összefonva, de a hangja inkább gyanakvón, mint érdeklődve csengett.

Dániel a hajába túrt, a mozdulat türelmetlen és fáradt volt egyszerre.

– Nem tudom, miért ilyen makacs. Beteg, lázas, és mégis itt rohangál a fél sötét iskolában.

– Talán nem szereti, ha irányítják – jegyezte meg Iza halkán, miközben egy pillanatra a férfira nézett. – Ismerős minta, nem gondolod?

Dániel felvonta a szemöldökét, de nem válaszolt. Az iskola udvaráról eközben már kiáltások, nevetések, s egy-egy „Megvagy!” hangja szűrődött át. A játék elindult, a szabályok életre keltek, a sötétben minden mozdulatnak, minden szónak más értelme lett.

A fények kialudtak. A kihívás zajai lassan elhaltak az épület falai között, csak a cipők nyikorgása és a zseblámpák remegő fénye siklott végig a padlón.

Dániel és Iza az első emeleten álltak, a lépcsőfordulóból figyelték a diákokat. Néha egy kiáltás, egy elfojtott sikoly, vagy nevetés visszhangzott a sötétből, de az iskola egésze most valahogy másnak tűnt a megszokott terek elmozdultak, a falak mintha lélegeztek volna.

– Elég nyugodt – jegyezte meg Iza, miközben a jegyzetfüzetébe írt.

– Túl nyugodt – felelte Dániel, és a hangja elhalkult, mintha inkább magának mondta volna.

A folyosó túlsó végén hirtelen mozdulat villant. Egy lány árnyéka suhant el, gyors, könnyed mozdulattal. Dániel ösztönösen megállt.

– Láttad? – kérdezte.

Iza fel sem nézett.

– Diák lehet. Minden évben elbújnak valahová.

De Dániel nem volt biztos benne. A mozdulatban volt valami ismerős, valami régi, valami fájdalmasan pontos. Pár perc múlva újra megpillantotta az alakot, ezúttal közelebb. A lány hosszú haja sötét hullámként omlott a vállára, a léptei hangtalanok voltak. A szemközti ablak üvegén át visszatükröződött a fénye, és egy pillanatra Dániel megdermedt: a lány mozdulata, a fejtartása, Luca.

– Luca? – szólította halkan, de a hangja elhalt a csendben.

Nem érkezett válasz. Csak egy halk, suttogó hang sodródott végig a folyosón, mintha a falakból jönne:

– Mind egy irányba megyünk...

Dániel megfordult.

– Mi? – A hang újra megszólalt, ezúttal közelebb:

– Az a vonat, az a fránya vonat...

A férfi tarkóján végigfutott a hideg. A lány, akit látott, megrázta a fejét, a haja arcába hullott, majd lassan hátrálni kezdett a sötétbe. Dániel utána indult, a zseblámpa fénye remegett a kezében.

A lány dúdolni kezdett. Halk, felismerhetetlen dallamot, amitől a levegő megfagyott körülötte. Az ének egyszerre volt gyermeki és síri, a hangja szinte belemart a csendbe.

Dániel megállt, és a suttogás fölé kimondta:

– Dottie?

A név visszhangot vert a folyosón. A lány alakja egy pillanatra megdermedt, majd eltűnt. Mintha soha nem is lett volna ott.

Dániel hátralépett, a szíve a torkában dobogott. A fény egy pillanatra kihunyt, majd újra fellobbant és a folyosó másik végén most egy másik alak állt.

A hangja édesen, szinte gúnyosan csendült:

– Én nem is hiányzom?

Dániel hátrált. A zseblámpa fényében a lány arca elmosódott volt, mégis kísértetiesen ismerős. A levegő hirtelen lehült, a lehelete párává vált.

A következő pillanatban mindkét lány ott állt egymás mellett, a folyosó végén. Arcuk sápadt, szemeik sötétek, tekintetük tűként fűrődött belé.

– Az a rossz vágány... – mondta az egyik, és a hangja hideg volt, mint a kő.

– Talán most is azon van az élete – folytatta a másik, gúnyosan, mintha kórusban beszélnének. Nevettek. Halk, száraz, torz nevetéssel, ami inkább hasonlított pengék csikorgásához, mint emberi hanghoz.

Dániel hátrált, a falnak ütközött, és próbálta felidézni, hol van, mi történik, de a fények elmosódtak, az iskola formái ismeretlenül torzultak. A suttogás egyszerre szólt a fejében és körülötte, a hangok egyszerre sírtak és nevettek.

Aztán valahonnan a távból, a tornaterem felől egy éles sikoly hasított bele a levegőbe.

– Luca! – kiáltotta ösztönösen, és rohanni kezdett az irányba.

De mielőtt elérte volna a lépcsőt, a sikoltás nevetésbe váltott. Gyermeteg, játékos nevetésbe, ami végigfutott a falakon. Dániel megtorpant. A fény kihunyt, a sötétség ráborult, és csak a szíve dobbanásait hallotta.

Valami nem stimmelt. Valaki játszott vele.

És a távolban, a tanári szoba irányából újra felcsendült a dallam, amit az imént a lány dúdolt, de most már ketten énekelték, halkan, tökéletes összhangban.

A folyosó üres volt. A lámpák gyenge fénye vibrált, mintha maga az áram is megriadt volna attól, ami történik. Dániel futva vágott át a lépcsőházon, a visszhangja összekeveredett a távoli hangokkal – nevetés, suttogás, valahol egy ajtó csapódott.

A mellkasában dobogott a felismerés.

A tornaterem felé tartott, de a szemközti folyosón valami megállította. A történelem szertár ajtaja nyitva állt. Bent halvány, kékes fény derengett, mintha valaki gyertyát gyújtott volna. Dániel lassan közelebb lépett. A szíve még mindig zakatolt, de a mozdulatai óvatosak voltak, mint egy vadászé, aki már sejti, hogy csapdába sétál.

A küszöbön megállt.

A kék bársony karosszékben egy nő ült. A haja finoman göndörödött, az árnyékban is felismerte azt a mozdulatot, ahogy a kezét a térdére ejti, a tartásában ott volt az a méltóság, amit csak ő ismerhetett.

– Ez, nem lehet – suttogta. A hangja elvékonyodott, mintha a torkánál fojtották volna el. – Ez nem a valóság...

A nő lassan felemelte a fejét, de az arcát nem látta tisztán. Csak a kontúrját, a halvány mosolyt, ami nem volt emberi.

– Anya...? – csúszott ki Dániel száján, és egy lépést tett hátra.

A következő pillanatban a fény kihunyott, és a folyosó végéből újabb sikoly hasított a csendbe. Éles, női hang, tele félelemmel.

– Luca! – kiáltotta, és futásnak eredt. A cipője hangosan csattant a padlón, a levegő hideg volt és sűrű, mintha minden lépésével egyre mélyebbre süllyedne valami láthatatlan mocsárba.

A tornaterem ajtaját már messziről látta, nyitva állt, a sötétség mögül tompa fény derengett.

– Dani! – kiáltott rá valaki.

Izabella rohant felé a folyosó túloldaláról, a hangja remegett, a zseblámpa fénye vadul ugrált a falakon.

– Jól vagy? – kérdezte, amikor elérte.

Dániel megtorpant, a mellkasa emelkedett-süllyedt, a szemei kitágultak.

– Nem... – mondta halkan, és a hangja elcsuklott. – Azt hiszem, nem.

A tornaterem felől még visszhangzott a nevetés. Nem gyermeki volt, nem is női, hanem valami köztes, torz, idegen hang, ami egyszerre csengett több irányból.

Izabella a férfi karjára tette a kezét, érezte, hogy remeg.

– Nézz rám, Dániel. Ez csak játék. Érted? Csak egy játék.

Dániel lassan a nőre nézett, de a tekintetében még mindig ott ült a kétség.

Mélyen belül már tudta: valaki nem a játék szabályai szerint játszik

– Mi a baj? – kérdezte Iza nyugodt hangon.

– Azt hiszem, láttam valakit – motyogta Dániel zavartan, a szeme messze révedt, mintha próbálta volna visszahúzni magát a folyosó egyik árnyékából.

– Valakit? – követte Iza a tekintét, de csak a sötétbe

– Nem számít... – fújta ki a levegőt, mégis a szeme újra a folyosó túlsó végére siklott, ahol egy pillanatra megint felvillant a lány alakja, aztán villám-szerűen eltűnt.

Izabella fülét megütötte egy halk nesz és a következő pillanatban megragadta Dániel gallérját, és magához rántotta. A mozdulat hirtelen volt, szinte támadásnak hatott. A nő ajkai azonnal a férfi szájára tapadtak nem óvatosan, nem kérve, hanem parancsolva.

A csók forró volt és sürgető, benne félelem, számítás és valami különös könyörgés egyszerre. Dániel először megmerevedett, karjai a teste mellett maradtak, de Iza keze a vállára csúszott, majd megszorította a karját, mintha csak annyit mondana: *Válaszolj*.

És ő válaszolt.

A csók elmélyült, lassabbá vált, keze a derekára siklott és a levegő megtelt az elfojtott feszültséggel. A vihar betört kintről a villám fényében egy pillanatra látta a nő arcát.

A lépcsőház ajtaja ekkor halkan megnyikordult. A hang, mint egy ébresztő, szétrobbantotta a varázst. Izabella hátrébb lépett, a mellkasa emelkedett-süllyedt.

– Most kell befejeznünk, mielőtt a vőlegényem megtudja! – mondta teátrálisan, mintha a saját szerepébe kapaszkodna.

– Iza? – Dániel hangja rekedt volt, a teste még mindig nem tudta eldönteni, mi történt vele. A nő halkan, kissé remegve nevetett, és közelebb hajolt:

– Tudom, Dani – suttogta a nő, és lassan végignézett rajta. – Csak engem szeretsz, és tudod, hogy nem léphetsz át azon a vörös vonalon; te jól tudod, mit jelent a határ. Én tényleg Ádám menyasszonya vagyok.

Izabella a szemével az ajtó felé intett, amely félig nyitva ingott. Dániel tekintete hirtelen kitisztult, a zavar eltűnt, és a valóság súlya visszahullott a vállaira.

– Sajnálom, Izabella – mondta egyszerűn.

– Én is — felelte a nő, de a hangjában már nem volt vád, csak egy csipetnyi fáradt keserűség. – Többet nem fordulhat elő.

Az ajtó csukódott; Izabella még a férfi gallérjába kapaszkodott egy pillanatra, majd nevetve hajtotta a homlokát a mellkasára. Dániel a fejét a hajába temette, a feszültség halk sóhajokba oldódott. Izabella hátrébb lépett és játékosan letörölte a száját.

– Megjegyzem, nem is csókolsz olyan jól, mint gondoltam – bökött oda, és a férfi arcán pimasz, de fáradt mosoly futott át. Egy sóhaj hagyta el ajkait.

– Elmondod mégis, mi történt? – kérdezte Dániel végül, mert a mellkasát nyomó bizonytalanság nem hagyta nyugodni.

– Kinga hallotta, hogy veszekedtél Eszterrel – kezdte Izabella, ahogy lassan elhúzta a kezét a férfi pólójáról, miközben a szavakat egymás után szórta. – Azt hitte, hogy valami titkos, bűnös viszonyod van Lucával...

Dániel szeme megnagyobbodott az előadás hallatán; egy pillanatra fennakadt az előadás teatralitásán, de aztán összeállt benne a kép.

– Most azt hiszi, hogy velem van.

– Veled van titkos, bűnös, drámai viszonyom – bólintott Izabella komolyan – Ádi meg fog ölni. – mondta Dániel de belenevettetett, aztán megdörzsölte a tarkóját, a fáradtság és az idegesség egyszerre ült ki az arcára.

– Már tudja, szóltam neki, hogy mire készülök, mert Kinga már biztos hívta... – folytatta Izabella. Dániel bólintott, de a düh ott motoszkált benne, hogy nem volt elég óvatos. – De ha most elkaptam Luca gyilkos vírusát, én foglak megölni – nevetett Iza, de a hangja azt is jelezte, hogy nem teljesen komolyan gondolja.

Dániel kinyújtotta a kezét, és magához húzta a nőt egy biztonságos, baráti ölelésbe; a mozdulat mindkettőjükből kioldotta a feszültség maradékát, mintha egy pillanatra mindketten elfeledhetnék, mi zajlott az éjben.

– Megint megmentettél, Iza – mondta halkan, és megcsókolta a haját.

Izabella lehunyta a szemét. A lelke mintha kiszakadt volna a testéből, lebegve valahol Dániel karjai és a kimondatlan igazság között. Nem szólhatott, nem most. Nem mondhatta el, hogy ezen az estén három fiatal nő szándékosan dülta fel a férfi lelkét, hogy mindaz, amit látott, hallott, érzett, csak színjáték volt.

Szellemeket idéztek, hogy egy élő embert kísértsenek meg.

És ő, Izabella, tudta. És hallgatott.